

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

KILIAN JORNET: NIČ NI NEMOGOČE

Podatki o knjigi

- Naslov: Nič ni nemogoče
- Avtor: Kilian Jornet
- Prevedla: Veronika Rot
- Spremna beseda in strokovni pregled: Andrej Štremfelj
- Opombe in strokovni pregled: Špela Zupan
- Lektorirala: dr. Cvetka Rezar
- Urednica: Polona Mlakar
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavahi
- Število strani: 248 + barvna priloga
- Cena: 22,50 €
- ISBN: 978 961 278 492 8
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Ljubezen - odpovedovanje svobodi, svoboda - sprejemanje brezpogojne ljubezni

Knjiga nas s hitrim tempom popelje v vsakdan vrhunskega športnika Kiliana Jorneta, poglobljena razmišljanja pa nam odstrejo pogled v njegovo notranjost, ki jo prežema predvsem rahločutna povezanost z gorami, stkana v otroštvu.

Kilian Jornet nam v svoji tokratni knjigi razkriva zgodbo o Everestu. Nekoliko naveličan neprestanih tekmovanj in medijskega pompa okoli njih in sebe se odloči za nov projekt, *Summits of My Life (Vrhovi mojega življenja)*. Projekt čim hitreje priti na nekaj kulturnih vrhov sveta (večinoma najvišjih vrhov celin) mu še vedno zagotavlja medijsko pozornost, od katere seveda živi kot profesionalni tekač in alpinist, hkrati pa mu omogoča precej bolj samotno delovanje, kar je najbližje njegovemu bistvu. Končni cilj projekta je hiter vzpon na Everest, ki Kilianu tudi uspe.

FKT (*Fastest Known Time* ali *najhitrejši poznani čas*) brez dodatnega kisika in pomoči fiksnih vrvi pa ni osamljen v njegovi karieri gorskega tekača, niti ni prišel do njega nepričakovano. V knjigi nas spretno popelje skozi najpomembnejše dogodke svojega življenja, pri čemer pripoved začini s svojimi občutki, ki ga pri teh doživetjih prevevajo, in z razmišljanji, do katerih ga privedejo. Z opisi svojih treningov, odnosa do treniranja ter vseh natančnosti in inovativnosti pri tem je knjiga lahko tudi spodbuda za trening drugim športnikom in nekakšen vodnik za treniranje.

»Otrok naj se ne vzgaja za tekmovanje, ampak za treniranje,« je kritična misel Kiliana Jorneta, ki se bo dotaknila marsikaterega slovenskega trenerja mladih. V alpinizmu, pravi, je samouk, vendar se je kasneje občasno učil pri največjih mojstrih, kot je bil Ueli Steck. Ob novici o njegovi nesreči na Nuptseju pa razmišlja, ali medijska pozornost morda ne peha alpinistov v vedno težje in na koncu pretežke podvige.

Andrej Štremfelj

O avtorju

Kilian Jornet Burgada (1987) je najrosnejša otroška leta preživel v gorski koči v Pirenejih, kjer so mu starši nevsiljivo privzgojili ljubezen do gibanja v gorah, ki jih še danes občuti kot dom. Kot izjemno uspešen *skyrunner* in turni smučar je s številnimi zmagami v preteklih letih postal skorajda sinonim teh dveh športov in v knjigi se spominja tekem, ki so ga na njegovi poti odločilno zaznamovale, to sta predvsem gorska maratona *Zegama-Aizkorri* in *Sierre-Zinal*, *Vertikalni kilometer* v Fullyju, ultra tekaški preizkušnji *UTMB* in *Hardrock 100* ter najbolj mitska turnosmučarska preizkušnja *Pierra Menta*.

A prav lahkotnost, s katero je zmagoval, mu je sčasoma postala breme, saj si je želel predvsem izzivov, preizkušanja lastnih omejitev – tako fizičnih kot psihičnih. Začel je z individualnimi projekti in nanizal rekordne čase pri vzponih na nekatere markantne vrhove (Matterhorn, Mont Blanc, Denali) ter se v maju 2017 povsem sam in brez vsakršnih pripomočkov povzpel na Everest v zgolj 26 urah, le pet dni pozneje pa je svoj podvig ponovil in vrh dosegel še hitreje – v zgolj 17 urah.

Že izšlo v slovenščini: *Teči ali umreti*, Celjska Mohorjeva družba, 2012, in *Nevidna meja*, Celjska Mohorjeva družba, 2015.

Iz knjige

Vsaka gora ima obliko tistega, ki jo želi preplezati. Samostojnega vzpona ne občutiš na dlaneh, ki se oprijemajo skal, temveč v notranjosti telesa, ki se bori z okoljem. Daleč od hrupa, kjer je vrh zgolj geografska točka, živimo polno življenje, kajti vsaka osvojena gora, vsak izgubljeni prijatelj in vsak opuščeni vzpon nam na koži pusti brazgotino. Mogoče je to starost: telo, na katerem ni več prostora za nobeno brazgotino. Se bom takrat lahko vzpenjal na gore s pristno svobodo zrelosti? Ko bom dojel, da je ljubezen odpovedovanje svobodi in da je svoboda sprejemanje brezpogojne ljubezni? Toda takrat telo ne bo sledilo korakom, ki jih ukazuje duh, brazgotine bodo pogrešale mlado telo. Želim biti osemdesetletni otrok, ki občuti nujo trenutka, ne da bi čutil potrebo po ustvarjanju prihodnosti. Želim živeti ljubezen do gora z vso silovitostjo, z iskrečimi očmi in divje razbijajočim srcem, nenadzorovano, želim, da bi se mi noge tresle le od vznemirjenja ob vzponu na goro. Dokler mi v starosti nazadnje ne ugasne telo.

(Str. 152)